

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

5.Bhar.247/2020/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2021. július 7. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A sikkasztás büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 5.Bf.599/2019/44. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét 1 (egy) évre leszállítja.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a Kft. magánfél székhelye város1

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Járásbíróság 2019. május 9. napján hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárás eredményeképpen meghozott és kihirdetett 16.B.55/2016/79. számú ítéletével vádlottat vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette [1978. évi IV. törvény 317. § (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont] és folytatólagosan elkövetett csalás vétsége [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont] miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett még a bűnjelekről, a Kft.. magánfél – képviselője útján – előterjesztett polgári jogi igényének egyéb törvényes útra utasításáról, valamint megállapította, hogy az eljárás során felmerült 498.258,- Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

[2] A terhelt bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása végett bejelentett ügyészszégi fellebbezés folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2020. szeptember 15. napján tartott másodfokú tárgyaláson meghozott 5.Bf.599/2019/44. számú ítéletével a járásbíróság ítéletét megváltoztatta, vádlottat – a folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettére vonatkozó felmentő rendelkezés egyidejű mellőzésével – bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében [Btk. 372. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) alpont, (4) bekezdés b) pont], s ezért őt 6 hónap – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette.

A végrehajtás elrendelése estére megállapította a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve.

Emellett tulajdon elleni szabálysértés [2012. évi II. törvény 117. § (1) bekezdés a) pont] miatt az eljárást megszüntette.

Kötelezte a vádlottat, hogy 15 napon belül a Kft.. magánfél részére 910.000 Ft-ot kártérítés címén, valamint a NAV külön felhívására 54.600 Ft eljárási illetéket fizessen meg. Kötelezte még a terheltet az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből 232.905 Ft megfizetésére.

Pontosította a bűnjelek kezelésének helyét és számát, továbbá a bevezető részből mellőzte a 2019. március 29. napjára utalást. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és megállapította, hogy a másodfokú eljárás során felmerült 60.472 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

[3] A másodfokú bíróság ítélete ellen a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott három munkanapos határidőben a vádlott (meghatalmazott) védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen a tényállás téves megállapítása miatt a vádlott felmentése és a Kft.. magánfél polgári jogi igényének elutasítása, az eljárási illeték törlése, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése, illetőleg a vádlott előzetes mentesítése érdekében.

A polgári jogi igény elutasítására vonatkozó indítványa kapcsán előadta azt is, hogy a másodfokú ítélet meghozatalakor a Kft.. a cégnyilvántartásban nem szerepelt, s a bejelentő képviselőt a jogi személy létezésének igazolására nem hívták fel.

Az enyhítést célzó fellebbezése kapcsán pedig azt hangsúlyozta, hogy a vád tárgyává tett cselekmény 10 éve történt, az időmúlás, a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárás nem a vádlottnak felróható okból történt, s megélhetése, létbiztonsága kerülne veszélybe, amennyiben büntetett előéletű lenne.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.871/2020/2. számú átiratában a védői fellebbezést alaptalannak találva a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 5.Bf.599/2019/44. számú másodfokú ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az átirat utalt arra, hogy a harmadfokú felülbírálat lehetősége az ellentétes döntéssel érintett 1. tényállási pontban foglalt folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette tekintetében nyílt meg, a felülbírálat nem terjed ki az elsőfokú bíróság felmentő és a másodfokú bíróság eljárás megszüntető rendelkezésére. Kifejtette, hogy a törvényszék a fellebbezési eljárás során a felülbírálatot megfelelően elvégezte, az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát bizonyítás kiegészítése és a bűnügyi iratok alapján helytállóan kiküszöbölte. Maradéktalanul egyetértett a terhelt bűnösségére vont következtetéssel, a cselekmény minősítésével és a jogi indokolásban írtakkal is. Ebből kiemelte, hogy a másodfokú eljárásban meghallgatott könyvszakértő előadása, a kiegészítő könyvszakértői vélemény, továbbá az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanú1, eladó1 eladó2, eladó3 és Kertész Krisztina tanúk vallomása alapján a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölhető volt, illetve, hogy ezek alapján tényként állapítható meg, miszerint ha a vádlott nem dolgozott, akkor a főkasszárt nem használták, illetve, hogy az ellenőrzéskor és a hiány észlelésekor is a terhelt volt a főkasszában, s a vád tárgyává tett telefonfeltöltések idején mindig a vádlott volt a főkasszához beosztva. Ez pedig álláspontja szerint irrelevánssá teszi azon védekezését, miszerint a hiány a segédkasszában is keletkezhett, illetve, hogy azon a napokon is, amikor nem dolgozott.

A bűnösségi körülmények számbavételével és a kiszabott büntetéssel egyetértett, annak enyhítésére a büntetéskiszabási elv sérelme nélkül nem látott lehetőséget. S arra is kitért, hogy előzetes mentesítésre a beismerő vallomás és a kár megtérítésére vonatkozó hajlandóság, törekvés hiánya miatt a terhelt nem érdemes.

Az egyéb másodfokú ítéleti rendelkezéseket is törvényesnek találta, s arra is rámutatott, hogy a polgári jogi igény elbírálása is megfelel a Be. 571. § (2) bekezdésében foglaltaknak, annak mellőzésére nem kerülhet sor.

[5] A fellebbezés a büntetés enyhítésére irányuló részében az alábbiak szerint alapos.

[6] Tekintettel a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányára, illetőleg arra, hogy nyilvános ülés kitűzését az ügyészség, a vádlott és a védő sem indítványozta, a Be. 621. § (2) bekezdése (illetve a veszélyhelyzet megszüntetéséről szóló 2020. évi LVII. törvény 211. § (2), (4) és (7) bekezdése) alapján a fellebbezés tanácsülésen történő elbírálásának feltételei fennálltak.

[7] A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és a hatályon kívül helyezés folytán megismételt első- és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett. A (2) bekezdés alapján a döntése kiterjedt az egyszerűsített

felülvizsgálat tárgyát képező ítéleti rendelkezésekre (pl.: bűnügyi költség) és a polgári jogi igényre vonatkozó döntésre.

[8] A Be. 618. § (4) bekezdése értelmében (azzal a megjegyzéssel, hogy ellentétes döntés hiányában a másodfellebbezés lehetősége sem nyílt meg) nem terjedt ki a felülbírálat a jogorvoslattal nem támadott csalás bűncselekménye alóli felmentő, illetőleg a tulajdon elleni szabálysértés tekintetében az eljárást megszüntető rendelkezésre (tényállás 2. pont), következésképpen a harmadfokú bíróság az e rendelkezésekkel összefüggő esetleges relatív eljárási szabálysértéseket és e körben a tényállás (2. pont) megalapozottságát sem vizsgálhatta.

[9] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróság az eljárási cselekmény elvégzésekor hatályos perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartotta.

[10] Ahogy a törvényszék, úgy az ítéltábla sem észlelt az ügydöntő határozatok hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti továbbá a Be. 609. § (1), (2) bekezdése szerinti eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárta volna, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak.

[11] Egyetértett a másodfokú bíróság azon megállapításával, hogy a 2018. október 8. napján a bíró személyében történt változást követően tartott első tárgyaláson a tárgyalást az elsőfokú bíróság nem a tárgyalás addigi anyagának ismertetésével ismételte meg, hanem előről kezdte, ez azonban önmagában nem kifogásolható, s ugyancsak nincs érdemi jelentősége, hogy ennek során figyelmen kívül hagyta a megismételt eljárásra vonatkozó Be. 633. § (3) bekezdésének az ismertetendő határozatok (iratok) körére vonatkozó előírását. Meg kell azonban jegyezni, hogy a 2019. május 9. napján tartott 16.B.55/2016/71. számú jegyzőkönyv 7. oldalán található utalás a korábban lezajlott bizonyítás anyagának ismertetésére. Ugyanakkor az ítéltábla felhívja a figyelmet arra, hogy nem elégséges pusztán annak rögzítése, hogy az eljáró bíró a megismételt eljárás során felvett tanúvallomásokat (szakértői véleményt stb.) ismertetette, miután az csak a bizonyítási eszköz megjelölése, s az alapján egyértelműen nem igazolható mely tanúk vallomásának ismertetésére került sor. (Az ismertetések pontos rögzítésének garanciális jelentősége van, főként, hogy adott ügyben 2019. május 9. napján 9 órától 11 óra 28 percig tartott tárgyaláson a jegyzőkönyv tanúsága szerint Őr tanú tanú meghallgatásán kívül, a teljes nyomozati anyag és alapeljárás tárgyalási anyaga is ismertetésre került, a perbeszédék is elhangzottak és az ítélethirdetés is megtörtént, mely alapján nem minden alap nélkül lenne megkérdőjelezhető az ismertetett anyagok köre.) Az sem helyeselhető, hogy a korábbi tanúvallomások ismertetésére nem e tanúk elsőfokú bíróság általi ismételt meghallgatásakor került sor, holott a vallomások közötti ellentmondások feloldásának lehetősége csak ekként lett volna biztosítható.

[12] Megjegyzendő továbbá, hogy miután a tárgyaláson lefolytatott bizonyítási eljárásnak nem része a nyomozati és bírósági iratok teljes körű ismertetése, ezért szükségtelen a bizonyítási eljárás lezárását megelőzően a büntető ügy összes iratának (többnyire újból) a tárgyalás anyagává tétele. Az elsőfokú bíróság által „iratismertetés”-ként megnevezett eljárási cselekmény egyébként vélhetően a Be. 531. §-a szerint a bizonyítás eszközeként szolgáló iratok

ismertetését takarja, de e körben a gyanúsított- és tanúkihallgatásokról készült jegyzőkönyvek tárgyalás anyagává tételére egyébként sem kerülhetne sor.

[13] Ennél lényegesebb szabálysértés, hogy az elsőfokú bíróság a 2019. március 7. napján meghallgatott eladó8, valamint a 2019. április 4. napján kihallgatott eladó2, eladó 1, eladó6, eladó3, eladó 9 tanúkat a Be. 172. § (1) bekezdésében foglalt vallomás megtagadási okra annak ellenére nem figyelmeztette, hogy annak szükségessége a terhelti védekezés tükrében – mely arra vonatkozott, hogy más is használhatta a főpénztárat, s a telefon feltöltések pénztárban való rögzítésének elmaradása, s így a kár, nem hozzá, hanem más vele dolgozó személy(ek)hez, vagy más műszakban dolgozó személy(ek)hez köthető – fel kellett volna merülnön. Miután azonban előadásaik nem tartalmaztak olyan állítást, mely vonatkozásban őket a vallomás megtagadás joga megillette volna, illetve, hogy a bírósági eljárásban korábban is kihallgatott tanúknál az erre való figyelmeztetés már elhangzott, így azok elmaradása tanúvallomásuk (részbeni) kirekesztését nem tette szükségessé.

[14] Felhívja a figyelmet a harmadfokú bíróság arra is, hogy a Be. 549. § (4) bekezdéséből, illetőleg a Be. 551. § (1) bekezdésében írtakból kitűnően a rendelkező részt a jogorvoslati nyilatkozatok megtétele előtt a jelenlevő fellebbezésre jogosultaknak kézbesíteni kell, jelen ügyben azonban ennek megtörténte a tárgyalásról készült jegyzőkönyv alapján az elsőfokú eljárásban nem volt igazolható.

[15] Az elsőfokú bíróság részéről további, az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabálysértés még, hogy az ítélete B. 549. § (3) bekezdése szerinti szóbeli indokolását a Be. 445. § (2) bekezdés g) pontjában foglalt előírás ellenére a jegyzőkönyvben nem rögzítette.

[16] A törvényszék ellenben a másodfokú eljárás során a perrendi szabályokat mindenben megtartott, szakértő meghallgatása és a szakértői vélemény kiegészítése is összhangban állt a Be. 529. § és 197. §-ában írtakkal.

[17] Megállapítható továbbá, hogy az eljárt bíróságok a vád tárgyává tett és felülbírálat alapját képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárták, tényállás tisztázási kötelezettségüknek eleget tettek. Az elsőfokú bíróság részéről e tekintetben felmerült hiányosságot a törvényszék maradéktalanul orvosolta.

[18] Az elsőfokú ítéletnek a másodfokú határozatban nem módosított Be. 561. § (3) bekezdés b) pontja szerinti része, a vádlott előéletére vonatkozó adatok, mely tekintetben a tényállás megnevezést a harmadfokú bíróság mellőzte, azzal egészítendő ki, hogy vádlott terhelttel szemben a Járásbíróság 2017. május 3. napján kelt és 2017. május 29. napján jogerőre emelkedett 25.Bpk.77/2017/3. számú határozatával 2016. március 1. és 29. napja között elkövetett sikkasztás büntette miatt 108 óra közérdekű munka büntetést szabott ki. E büntetés 27 nap szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról a Budapest Környéki Törvényszék Bv. csoportja 5.Bv.1886/2019/26. számú, másodfokon 2020. július 23. napján jogerőre emelkedett, végzésével rendelkezett.

[19] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás harmadfokú felülbírálat alapját képező 1. pontja kapcsán a másodfokú bíróság azt rögzítette, hogy az a Be. 592. § (2) bekezdés b), c) és d) pontja szerinti részleges megalapozatlansági hibában szenved, melyet bizonyítás felvétele útján illetőleg az iratok tartalma alapján, a helyes következtetés levonásával határozatának [20] bekezdésében, a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja alapján eltérő tényállás megállapításával kiküszöbölt.

[20] Az ekként megállapított tényállás már felderített, irathű és helytelen ténybeli következtetést sem tartalmaz, azonban annak a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti, továbbra is fennálló részbeni megalapozatlansága miatt az ítéltábla az iratok tartalma alapján a Be. 619. § (3) bekezdése értelmében a tényállás 1. pontját kiegészítette akként, hogy a [20] bekezdés „vádolt 2010. január 2...” kezdetű mondatában „a több alkalommal” kifejezést „396 alkalommal” szövegrésszel helyettesítette Míg az utolsó előtti sorban az „eltulajdonította” szó helyett azt rögzítette, hogy „magához vette és azzal ismeretlen módon rendelkezett”.

[21] A fenti kiegészítésekkel a tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, az a terhelt tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

[22] Az elsőfokú bíróság hiányosan, a másodfokú bíróság azonban teljeskörűen eleget tett indokolási kötelezettségének.

[23] A másodfokú bíróság az eltérő tényállás (1. tényállási pont) megállapításakor a felülmérlegelés tilalmát nem sértette, s következetesen mutatott rá az elsőfokú ítélet megalapozatlansági hibáira, s arra, hogy eltérő megállapításait mely bizonyítékokra alapozta.

[24] Az ítéltábla az e körben előadottakkal mindenben egyetértett, ezért csak a következők kiemelése szükséges:

[25] Helyesen támaszkodott a törvényszék elsősorban a kiegészítő könyvszakértői véleményre, a könyvszakértő tárgyalási nyilatkozatára, s arra is helyesen mutatott rá, hogy ezek a vádlotti előadásokat egyértelműen cáfolták, míg a tanúknak (eladó kivételével) a pénztárak használatára, a fő- és kisegítő pénztár egymással való kapcsolatára vonatkozó egybehangzó vallomásait megerősítették.

[26] Az nem kétséges, hogy a terhelt a vád tárgyává tett alkalmak során pénztárosként a boltban dolgozott, ezt a jelenléti ív egyértelműen igazolta. tanúl tanúvallomása alapján pusztán arra merült fel adat, hogy voltak további időpontok is, mikor a vádlott a boltban munkát végzett, így amikor soron kívül hívták be, s ezt a hivatalos jelenléti íven utóbb nem tüntették fel.

[27] A fő- és segédpénztár használatára vonatkozóan vezetői utasítások, pénztárkezelési szabályzat is rendelkezésre állt, amelyek a vádlott által vallott gyakorlattal merőben ellentétesek voltak. Ez önmagában nem zárná ki a vádlott által elmondottakat, ugyanakkor viszont a botban dolgozók – eladó8 kivételével – szintén ellentétesen számoltak be e kérdésről. Az elsőfokú bíróság kritika nélkül fogadta el eladó8 tanú terheltet erősítő állításait, jóllehet a tanú saját életének jóval lényegesebb eseményeire sem emlékezett tisztán, s a tekintetben is ellentmondásos vallomást tett, hogy ő maga ült-e be, s mikor a pénztár mögé. Ezzel szemben pusztán azzal vetette el eladó1 eladó2, eladó6, eladó5, eladó3, eladó 9 és eladó7 e tekintetben egyező vallomásait, hogy elfogulatlanságuk érintettségük miatt megkérdőjelezhető volt, tette ezt annak ellenére, hogy a tanúk egy része nem a vádlottal azonos műszakban dolgozott, így fel sem merülhetett, hogy ők ültek volna be ideiglenesen a főkasszához. Emellett a két műszak között a teljesen eltérő gyakorlat meglétének a boltvezetők azonossága miatt nem volt racionlitása. Az elfogulatlanságuk tekintetében felmerült elsőbírói kételyeket a másodfokú eljárásban beszerzett kiegészítő könyvszakértői vélemény megállapításai eloszlatták, abból ugyanis az tűnik ki, hogy a két pénztár egyidejű működése nem volt jellemző, a segédkassza üzemideje arra utalt, hogy az alkalmanként, ahogy a tanúk beszámoltak róla, a főpénztár kezelőjének akadályoztatása esetén működött. Az sem kérdőjelezi meg ezen okfejtés, következtetés helytállóságát, hogy voltak olyan napok, melyekben a segédpénztár a rendelkezésre álló adatok szerint nem működött. A bolt nem vitatott csekélyebb forgalma ugyanis lehetővé tette, hogy a pénztáros a munkaidőn belüli szüneteket a vásárlók hátráltatása és a segédpénztárba üzembe helyezése nélkül is igénybe vehesse.

[28] A másodfokú bíróság az alkalmak (részcselekmények) igen nagy számának is alappal tulajdonított jelentőséget, mely a terhelti védekezés elfogadása esetén annak megállapításához vezetne, hogy vádlott munkaidejének számottevő részében munkaköri feladatait nem látta el. S csak a teljesség igénye érdekében jegyzi meg a harmadfokú bíróság, hogy a vádlott maga is észlelte, hogy védekezése nem szokványos mértékű távollétet, akadályoztatást feltételez, s ezt gyakori gyomor- és nőgyógyászati problémáival kívánta igazolni, viszont ezen állításait eladó8 az idő előrehaladtával fokozatosan bővülő előadásán túl a boltban dolgozó többi tanú egyöntetűen cáfolta, logikusan azt is kiemelve, hogy a hivatkozott egészségi problémák megléte esetén élelmiszerboltban dolgozni (a szigorú higiénias szabályok okán) nem is lehetett volna.

[29] Figyelemmel arra, hogy a könyv- és kiegészítő könyvszakértői vélemény aggálytalan megállapítása szerint a kérdéses időszakban összesen hat alkalommal ütötte be a kisegítő pénztárgépbe telefonfeltöltést, s ebből négy eset nem is a terhelt munkaideje alatt történt (három napon nem is dolgozott), cáfolja azon vádlotti állítást is, hogy utóbb a segédpénztárba ütötte be a telefon feltöltések összegét. A harmadfokú bíróság emellett azt is hangsúlyozza, hogy vádlott a segédpénztár általa történt használatára sem adott magyarázatot, holott annak szükségessége egyértelmű lett volna annak fényében, hogy ő folyamatosan a főpénztárnál dolgozott, s nem volt indoka a kisegítő pénztár igénybevételének.

[30] A részcselekmények nagy számából és a tanúk ellentétes előadásaiból adódóan, nyilvánvalóan nem foghatott helyt azon védekezés sem, miszerint hitelbe történtek telefon feltöltések, megjegyezve, hogy ez a magatartás önmagában is kimerítené a sikkasztás sajátjakénti rendelkezés fogalmát, hiszen a hitelbe történő értékesítésre engedéllyel nem rendelkezett.

[31] A másodfokú bíróság úgyszintén helyesen utalt arra, hogy amikor a cselekményre (két feltöltéssel összefüggésben) fény derült, akkor a vádlott a boltban, a főpénztárnál tartózkodott, s a hiányra, a pénztárgépben való dokumentálás elmaradására (ahogy azt eladó is kiemelte) és így módon a hiányzó összegre különböző, egymással összeegyeztethetetlen kifogásokkal szolgált.

[32] Mindezekre figyelemmel tehát a vádlott védekezései – melyet az elsőfokú bíróság kritika nélkül, az egyéb bizonyítékok adataival össze nem vetve fogadott el – a harmadfokú bíróság álláspontja szerint sem foghatott helyt.

[33] A tényállás kiegészítésére azért került sor, mert a minősítés (s főként minősítő körülmény megállapítása) szükségessé teszi annak pontos megjelölését, hogy a terhelt adott időszakon belül hány alkalommal valósította meg a cselekményt.

[34] Ezen túlmenően az eltulajdonítás a sikkasztás törvényi tényállási szövegébe szereplő elkövetési magatartás, melynek megfelelő tényeket kell a történeti tényállásban rögzíteni, s a jogi indokolásba tartozik e cselekvőség törvényi tényállás elemeinek való megfeleltetése.

[35] Mindezek alapján a másodfokú bíróság vont helyes következtetést vádlott bűnösségére, s a cselekmény minősítése mindenben megfelel az elbíráláskori büntető törvény rendelkezéseinek.

[36] Helyesen döntött a törvényszék akkor is, amikor a Btk. 2. § (2) bekezdésére figyelemmel az elbíráláskor hatályban levő büntető törvényt alkalmazta. A cselekmények elkövetése, illetőleg elbírálása idején hatályos büntető törvény különböző, az adott bűncselekményre irányadó büntetési tételkeret azonban mindkét büntető törvény szerint azonos. Ugyanakkor a két büntető törvény általános rendelkezéseit vizsgálva, továbbra is kifogástalan azon megállapítás, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó elbíráláskori kedvezőbb szabályok a Btk. 2. § (2) bekezdésére és a 4/2013. (X.14.) BK véleményben írtakra figyelemmel megalapozzák az elbíráláskor hatályos büntető törvény, azaz a 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) alkalmazását. Ezen túlmenően ugyanígy kedvezőbb a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejére vonatkozó elbíráláskori rendelkezés, miután annak törvényi minimumát büntett esetében is (szemben az elkövetéskori két évvel) egy évben határozta meg.

[37] A másodfokú bíróság helyesen minősítette az 1. tényállási pontban írt cselekményt sikkasztás bűncselekményének, s alappal róta fel a sikkasztásnak két – vagylagos kapcsolatban álló – elkövetési magatartása, a jogtalan eltulajdonítás, illetve a dologgal való sajátjaként rendelkezés közül az előbbit. A jogtalan eltulajdonítás jelenti ugyanis valamely dolognak más vagyoni köréből az elkövető vagyoni körébe való vonását, tehát az eredeti tulajdonviszony gyakorlásának végleges megakadályozását jelenti (BH2010. 208.).

[38] A törvényszék az egy éven belül megvalósított nagyszámú részcselekményt a Btk. 6. § (2) bekezdése értelmében törvényesen foglalta a folytatólágosság törvényi egységébe.

[39] Az üzletszerűségnek a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontjában foglalt alanyi és tárgyi feltételei, figyelemmel a részcselekmények egy éven belüli nagy számára, egyértelműen megállapíthatóak voltak.

[40] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék túlnyomórészt helyesen tárta fel. További enyhítő tényező ugyanakkor a kár nagyobb érték alsó határához közelebbi összege.

[41] Az enyhítő tényezők nagyobb nyomatkára, illetőleg főként a terhelt büntetlen előélete, az időmúlás, a vagyoni hátrány nagyobb érték alsó határához közel eső összege okán a másodfokú bíróság által a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontjának alkalmazásával, a generális minimumhoz közeli tartamban kiszabott szabadságvesztés a büntetéskiszabási elvekkel és büntetési célokkal arányban áll. Ennél rövidebb tartamú szabadságvesztés, illetőleg más büntetési nem alkalmazására, az egy évet átölelő, folytatólágos elkövetés és nagyszámú részcselekmény miatt a harmadfokú bíróság sem látott lehetőséget.

[42] A szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére a Btk. 85. § (1) bekezdésével összhangban került sor, ellenben az ítéltábla az időmúlás rendkívüli nyomatkára (melynek mértéke a másodfokú ítélet óta eltelt közel egy évet is szem előtt tartva, már több mint 10 év), indokoltnak látta a próbaidő leszállítását, ezért azt a Btk. 85. § (2) bekezdése szerinti törvényi minimumban (1 év) határozta meg.

[43] A másodfokú bíróság törvényesen rendelkezett a végrehajtás elrendelése esetére a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, s azok jogszabályi alapját is pontosan jelölte meg.

[44] Miután a törvényszék elmulasztotta, az ítéltábla az Alkotmánybíróság 8/2015. (IV.17.) AB határozatának [74] bekezdésében kifejtett alkotmányos követelményekre és a védő fellebbezésében írtakra figyelemmel vizsgálta a terhelt Btk. 102. (1) bekezdése szerinti előzetes mentesítés kedvezményében részesítésének lehetőségét. Erre azonban vádlottat, a több mint egy évet átölelő, rendszeres haszonszerzési célból történt elkövetésre, a kár megtérülésének és bűnösség beismerésének hiánya és azóta hasonló cselekmény miatti újabb elítélése folytán, nem találta érdemesnek.

[45] A polgári jogi igényre vonatkozó döntés a Be. 571. § (1) és (2) bekezdésében írtaknak mindenben megfelel.

[46] A védő indítványával szemben a másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy nincs olyan ok (Be. 560. §), mely az érdemi elbírálás akadályát képezné. A védő ugyanis nem

tényszerűen utalt arra, hogy a Kft.. a cégnyilvántartásban már nem szerepel, azt, azaz a sértetti cég azonosságát, létezését a székhely, a tag(ok) és az ügyvezető személyének módosulása nem befolyásolta, ugyanakkor az előbbiben a másodfokú ítélet meghozatalakor már bekövetkezett, az önkéntes teljesítéshez szükséges változásokat a harmadfokú bíróság rögzítette. A másodfokú ítéletben szereplő hivatkozások még annyi kiegészítést igényelnek, hogy a teljesítési határidő megállapítása a Be. 571. § (3) bekezdése szerint irányadó, az igénybejelentés idején hatályos polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 217. § (1) bekezdésén alapul.

[47] vádlott terhelt büntetőjogi felelősségének megállapítása okán, őt a törvényszék – az állam általi viselésre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést megváltoztatva – a Be. 574. § (1), (2) és (3) bekezdése értelmében helyesen kötelezte a bűnügyi költség egy részének megfizetésére. A harmadfokú bíróság emellett a Be. 574. § (2), (3) bekezdése értelmében a bűnügyi költség fennmaradó részének állam általi viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezéssel is egyetértett.

[48] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 5.Bf.599/2019/44. számú ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2021. július 7.

dr. Magócsi István sk.
Bernadett sk.

dr. Raczky Katalin sk.

dr. Borbás Virág

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 5.Bf.599/2019/44. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.247/2020/13. számú ítéletében írt változtatással 2021. július 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. július 7.

dr. Magócsi István s.k.

a tanács elnöke

...